

nantsloven, ved hvilken alle Indtægtere skulle forefindes, og en stor Deel af Udgiftern, først blive bestemte, saa er det en Contract der indgaaes mellem Staten og Folket — det kan ogsaa være mellem Staten og enkelt Mand — om hvad der skal ydes og betales, og den Contract bliver staaende og er vedvarende, ogsaa om Noget blev glemt i Finantsloven. Finantsloven er kun til, for at alle de Contracter af den Art, som engang ere indgaaede, skulde kunne komme frem, for at man skal komme til at see, hvad der paa den ene Side er til Indtægt og paa den anden Side til Udgift, og for at man endelig kan see, hvilke yderligere Udgifter man kan gjøre. Det er ganske vist, at man kan nægte Finantsloven; men lader os engang betragte, hvorledes Forholdet vilde stille sig, dersom man nægtede den; det vil maaskee klare den hele Sag. Man kan nægte Finantsloven ved 1ste Behandling, ved 2den Behandling eller ved 3die Behandling; Nægtelsen faaer en noget forskjellig Betydning paa de forskjellige Stadier. Naar man nægter Finantsloven ved den 1ste Behandling, saa har man ikke sagt, at Skatteyderne ikke skulle betale Skatter i det næste Aar; man har heller ikke derved sagt, at Embedsmændene ikke skulle have deres Gager i det næste Aar; nei, man har nægtet at forhandle hele Budgettet med Ministrene, hvorefter Følgen maa blive, enten at Ministeriet træder fra, eller at Rigsdagen opløses. Havde man vedtaget alle de specielle Bestemmelser, men ved 2den eller 3die Behandling nægtet Finantsloven, saa havde man dermed ikke sagt Andet end: Ja, vi have bevilget det Hele; vi have bevilget, at de og de Udgifter maae gjøres; men vi ville ikke have, at de og de Ministre maae gjøre de og de Udgifter; Andet var det ikke; Følgen vilde ogsaa her blive, at enten maatte der komme et andet Ministerium, eller Rigsdagen opløses, saa at der kunde itide blive tilveiebragt en Orden og Statsmassinen gaae sin rolige Gang; thi der er vel intet Menneſke, der vil paastaae, at Følgen f. Ex. skulde blive

den, at Staten skulde blive fri for at betale Renterne af sin Gjæld, at udrede Udgifterne til Hs. Maj. Kongen eller til Høiesteret o. s. v., eller blive fri for de Contracters Opfyldelse overhovedet, der i saa Henseende paahviler den; jeg troer og, at de Paagjældende da ved Rættens Hjælp kunne tvinge den til Betaling (Nei!). Jo, det kunde dog maaskee nok stee (Nei!). Jo, de ville kunne det; det er aldeles ligefrem. — Nægtelsen af selve Finantsloven vil altsaa, som sagt, ikke have Andet at betyde, end at enten med de og de Ministre vil Thinget Intet afhandle — eller og de og de Ministre vil det ikke tillade at bringe Finantsloven i Anvendelse; Nægtelsen vil ingen anden praktisk Betydning faae, men det er ogsaa nok. Men der gives flere Slags finantsstille Love. Der er Love, som bestemme engang for alle, at den og den Skat skal opkræves; der er andre, som bestemme, at visse Udgifter skulle gjøres, f. Ex. til Gager osv. Jeg maa tilstaae, at da jeg først hørte, at den ærede Rigsdagsmand vilde indbringe en Lov om Finantslovens Affattelse, saa antog jeg, at han maaskee vilde have forlangt, at man i Finantsloven skulde paaberaade sig de særlige finantsstille Love, hvorefter Indtægterne skulle komme ind, og de særlige Love, hvorefter Udgifterne skulle kunne gjøres, saaledes at den blev en virkelig Budgetlov. Paa den Maade kom man til at see, hvilke Udgifter der vare staaende, saaledes at de kom igjen fra det ene Aar til det andet, og hvilke yderligere Udgifter man hvert Aar bevilgede eller kunde have Grund til at gjøre. Der er ogsaa baade i dette Punkt og i adskilligt Andet, som den ærede Rigsdagsmand har anført, Meget, hvortil der vist bør tages Hensyn, men jeg troer, at den eneste Maade at give det en praktisk Betydning paa, forsaavidt det virkelig skal angaae Affattelsen af Finantsloven, vilde være at henvise det til Finantsudvalget, for at det kan bringe de forskjellige Punkter ind i et Finantslovsforslag, som derefter kommer til at foreligge; vi kunne da see, om det kan bruges eller ikke.